

מת העם שצ"ן נהג לא חסוב על ידי הפרויצנים צדוק הוא מכיר בהם" (מימנו של הרצל)

ומנין יודים ליתו ברוב הארצה ואף לא את המרכיב ההם אשר הצילם בארצו את ההצלה מאוסטרית המנואה, ואף לא את המצונו אוסטרית אשר על מאמניו ברלוך לא אתה מנתנועה הרביוניסטית שהיה מרא

שוהה בחינה, רק קיפץ קדימה אשר ירעו מי מיכל לקבולה וגם ידעו להם מה מעשים להם: כי לוחם היה הנאש והודה על מלחמתו: לא בויקש היה ופקס היה ולא איש ממלה, כי לוחם היה בכל מה שאינו שוה ונאש הולך עד קצה התהיב לא מתי, לא לא תיעה ודמותו אישית, ובאשר מעודו אמר בעצו התרוץ והברור ולא כל מה שחשב בעקבות אכזריות כפי שנהג מורו לפובליציסטיקה קלה קרואים, אלא כמה ההבדל, בכוחו של קראוס היה רק כמה שהוא היה נכחו לדין מנחם האלוי היה לו ה"בעד" הרדליה של ורה הרקראים, הרצל לא יאניוה ה"צ"ר עם כן רק מינון יודעי הנאש, יודע ישר וברור, רק מינון יודעי, ורק בעצמם היו הודיעים מה הכוח הרוחני הגאונים במחונתו, הנגידו ויודשו, אשר נעלם ולא יצו נעם כי נעלם היותו.

ואי, ישנם עוד אנשים קרואים עצמם הרדליאנים, אלא שרובם נתונים במסגרות פוליטית והרדליאניות שלהם הם ש פ"ס כ"ד שיכולו להקטנם למסגרות הקיימות ואף למסגרת המדינה, שפף להותם לא נכנסו לא המצאת האלה, כפי שיוכרח להקל נתעלם אלמם הרצל בעקבותיו נאיש ומה עוד שהרצל הרי און חולקים עליו עוד, הרצל נתן הפך להיות לסמל, והכל הכל עולמם לקברו היה ודומתו פתוחה על קיר הכנסת, הרצל נכנס לנצח, משום יצא מתולדה הוא, משום הוא מעל לחיובות מעבר לפולמוס, משום — מה יצא חברו.

והו, בביקו הפך המצונו מהם שסבחו הית ד"ר מנחם האלוי וזה ביקור מה שנעלם נהג, מה שמר לא חיו וכבודו מאו התחולל פלא המדינה, מאו חללל בעיניו שבו של הרצל בעיטור שמעריט את המדינה הכנשמת חזונו של הרצל.

הורכים ודאי הנמעים כמתוהים בענין קרואים, וכן מה נראה היה תמה הית עצמו, אצל כל מי שראה את קליפתו הוא חלש לטעם, ועל כן קישה הררכים באמתו לא היה העלל קרואים כפי שראה אכזרית ד"ר מנחם האלוי ידל ייה תעשה לא רק מכיוון שבעל

הרצל והמדינה בעיני הרצליאני האחרון

מאת ד"ר ישראל אלדד

המור היה מודה בכל מחשבותיו ולבו עם דעה זו. יתר על כן, האלו נעשה למורי ורבי הרצליאניות, לא גם לבכודו של הנפטר, שאן ההנהגה הניונית הצרופה, ראוי היה ואף עצמו שיקדשו לו הברכים, ומה עוד שהורכים הם לבכודו של האצט"ל הרצל ערפם, ושהם אשר הנהגו ועל כן או לשם זה ערפם, וזה עוד שאהיה אתה על הרצל והרצליאניות כפי שתפס אותה כקצה הנהגות האלה, איננה איה עניין של מחקר היסטורי ארכיוני, לא עם עניין של אמת חינוכי, של מוסכות במוסדות.

אם כן: לבכודו של הרצל, לבכודו של הרצליאני האחרון, ד"ר מנחם האלוי, לבכודו יודע ישר וברור, רק מינון יודעי, ורק בעצמם היו הודיעים מה הכוח הרוחני הגאונים במחונתו, הנגידו ויודשו, אשר נעלם ולא יצו נעם כי נעלם היותו.

ואי, ישנם עוד אנשים קרואים עצמם הרדליאנים, אלא שרובם נתונים במסגרות פוליטית והרדליאניות שלהם הם ש פ"ס כ"ד שיכולו להקטנם למסגרות הקיימות ואף למסגרת המדינה, שפף להותם לא נכנסו לא המצאת האלה, כפי שיוכרח להקל נתעלם אלמם הרצל בעקבותיו נאיש ומה עוד שהרצל הרי און חולקים עליו עוד, הרצל נתן הפך להיות לסמל, והכל הכל עולמם לקברו היה ודומתו פתוחה על קיר הכנסת, הרצל נכנס לנצח, משום יצא מתולדה הוא, משום הוא מעל לחיובות מעבר לפולמוס, משום — מה יצא חברו.

והו, בביקו הפך המצונו מהם שסבחו הית ד"ר מנחם האלוי וזה ביקור מה שנעלם נהג, מה שמר לא חיו וכבודו מאו התחולל פלא המדינה, מאו חללל בעיניו שבו של הרצל בעיטור שמעריט את המדינה הכנשמת חזונו של הרצל.

הורכים ודאי הנמעים כמתוהים בענין קרואים, וכן מה נראה היה תמה הית עצמו, אצל כל מי שראה את קליפתו הוא חלש לטעם, ועל כן קישה הררכים באמתו לא היה העלל קרואים כפי שראה אכזרית ד"ר מנחם האלוי ידל ייה תעשה לא רק מכיוון שבעל

ברע ובדחוקות". אך לפני מותם" אמרתם, ופנו לא המפלגות המחפכניות". הם כבר שמו אחר. הוא נוסח איופה לפתונו, כן גם לדעתו אין חוץ שיהיה לא אמצעי עטל או פתרון חוצצני, אם י'ודבר' 100000 — 200000 יהודים לא תוכלנה הממשלות הגדולות לפעול לטובת העניין, וגם כן אם נדרוש מטרוריה אדם וזכויות בשביל 5 — 6 מיליון יהודים".

אלה היו דברי של החוץ של אהת המעצמות הגדולות, אהת שעת, רק עשהה יום לפני כן, והג"ח את יום הולדתו ה-15 אוסטרי אחר: אולי היסלר.

אין כך דרך יודף קלה יותר מאשר שימשו כמסכתם ללא מציאות. לאורכה היה הורכ פשוט: מה יהיה לסימטול של הרצל, שם ספרה מה היה תיכשוו: היתה אמר: מדינת היהודים.

והיו וכעני לה. הנה המדינה האין ש הנשמת חזונו של הרצל — לא — שרען האלר מספיק. קיבוץ המכפני של כל הגויות, כיצד — בצדק — אומר האלר — אין כל זכות להסתרות הצניעות הקיימת להיות אונן. על המדינה, באשר אין היא נעולת כלה, באשר היא, וזולת בקיום הגולה כמבצ' נורמאלי.

יתר על כן וממש מאירובוסאלי על בעיית היהודים נוספת עוד בעיית, בעיית-מדינת היהודים, נאצרי דאלס ורוסיצנים היהיסטוריים שצית-מדינת-היהודים יצו על הקצרות המוסאלי של פתרון בעיית היהודים מסודר הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים של הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים וקף התקדם גם בשפת שטריואלית לא לבעיית אהדים ובלה עד אשר לא יועלה שוב כפתרון המוסאלי של הרצלי" (סולס" המון הששיו).

הן ביקורת הרצליאנית הואת על מדי- קורת של ישראל היא אם כי שונה לחלוטין מאבי- קורת של האופוזיציה האחרות, כולל האופוזיציה הימנית, הביקורת שלו, אהת קורת של המדינה, שיה ש הוא כותב עליו כיום וקדו

של ממש והוא צבא ישראל, יתר על כן, לא כוח במדינה, כי אם זה החד הממלכתי היחיד בכל המדינה, של היתור הוא נגלות שכלות.

ומהנאות מפי שרי חוץ בעולם, ומדינת ישראל הרצליאנית, אם כי באסטרטגיה הצבאי כמבכשיר האהלה, אלא הרצל עצמו עדיין נמצא בשוליה המחשבה.

במחנה "מדינות החוץ" הישראליות, שכה מרכיבם לקנון עליה, באשר ישראל במדינתה, מעלה האלר את בעיית "מדינות החוץ" של הרצל, כל היסטוריוגרפים מרכיבם לציון את שלטונותיו של הרצל בתחום זה. ויוצגין השבץ את ה-2 בנובמבר 1917, שרתוך השבץ את ה-29 בנובמבר 1947, והרצל לא השיג את הצטרפות המדינה הארצית, ויוצגין שרתוך גדול בצניעות "מעשיה", והרצל דגל בצניעות "צאריות-מדינת".

ועוד שאלה הוא האלר כנחוח את הרצל: משום מה לא שאלו כל השפעה לפעולותיו, שהיא חייבת להיות מבכשיר לפתרון הבעיה, מספיק. קיבוץ המכפני של כל הגויות, כיצד — בצדק — אומר האלר — אין כל זכות להסתרות הצניעות הקיימת להיות אונן. על המדינה, באשר אין היא נעולת כלה, באשר היא, וזולת בקיום הגולה כמבצ' נורמאלי.

יתר על כן וממש מאירובוסאלי על בעיית היהודים נוספת עוד בעיית, בעיית-מדינת היהודים, נאצרי דאלס ורוסיצנים היהיסטוריים שצית-מדינת-היהודים יצו על הקצרות המוסאלי של פתרון בעיית היהודים מסודר הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים של הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים וקף התקדם גם בשפת שטריואלית לא לבעיית אהדים ובלה עד אשר לא יועלה שוב כפתרון המוסאלי של הרצלי" (סולס" המון הששיו).

הרצל והמדינה בעיני הרצליאני האחרון

מאת ד"ר ישראל אלדד

ברע ובדחוקות". אך לפני מותם" אמרתם, ופנו לא המפלגות המחפכניות". הם כבר שמו אחר. הוא נוסח איופה לפתונו, כן גם לדעתו אין חוץ שיהיה לא אמצעי עטל או פתרון חוצצני, אם י'ודבר' 100000 — 200000 יהודים לא תוכלנה הממשלות הגדולות לפעול לטובת העניין, וגם כן אם נדרוש מטרוריה אדם וזכויות בשביל 5 — 6 מיליון יהודים".

אלה היו דברי של החוץ של אהת המעצמות הגדולות, אהת שעת, רק עשהה יום לפני כן, והג"ח את יום הולדתו ה-15 אוסטרי אחר: אולי היסלר.

אין כך דרך יודף קלה יותר מאשר שימשו כמסכתם ללא מציאות. לאורכה היה הורכ פשוט: מה יהיה לסימטול של הרצל, שם ספרה מה היה תיכשוו: היתה אמר: מדינת היהודים.

והיו וכעני לה. הנה המדינה האין ש הנשמת חזונו של הרצל — לא — שרען האלר מספיק. קיבוץ המכפני של כל הגויות, כיצד — בצדק — אומר האלר — אין כל זכות להסתרות הצניעות הקיימת להיות אונן. על המדינה, באשר אין היא נעולת כלה, באשר היא, וזולת בקיום הגולה כמבצ' נורמאלי.

יתר על כן וממש מאירובוסאלי על בעיית היהודים נוספת עוד בעיית, בעיית-מדינת היהודים, נאצרי דאלס ורוסיצנים היהיסטוריים שצית-מדינת-היהודים יצו על הקצרות המוסאלי של פתרון בעיית היהודים מסודר הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים של הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים וקף התקדם גם בשפת שטריואלית לא לבעיית אהדים ובלה עד אשר לא יועלה שוב כפתרון המוסאלי של הרצלי" (סולס" המון הששיו).

שקבע הרצל אינו נוגע לה, לאמריקה, ולא לציוני אמריקה. זהו חילול שם הרצל. ודאי שהיום לא פחות ואף יותר מאשר לפני ששים שנה מסורף בעיני הבריות, ואף בריות ציוניות, הוא אדם המדבר על קאטאסטרופה פת קרבה ועל פתרון יחיד של בעיית היהודים כדרך העלאתם הסטואלית, או לכל היותר, כיוכל לא-מעשה הוא, שהיה הללו במזרח אינם יכולים לעלות והללו במערב אינם רוצים באילו מעשה הוא, שהיה הללו במזרח אינם יכולים לעלות והללו במערב אינם רוצים בגוים אחרים הרצלי על היה אחרת, והרי אהנת גוים אחרים הסטואלית הארופית הארשונה ולפני הטקטוריות האחרות והאחרונות הצמיתות לגוף היתודי במזרח ובמערב, ודאי שטרופה הוא האיש ובכלל ולא ציוני-מעשה ועל כן בדרך האה אחרת הרצליאני אחרון, ד"ר מנחם האלוי, באותו הדרמטיזם בגבול יפו-הלאיבי הוא באותו עולם וליתה בכפרת אינטלקטואלית וכבת וכואב את כאב החוץ, הגיונו והמעש של הרצל המודיעים גם במסגרת מדינה מסוארובוסאליאנית ובמאת ותיאסמאית-מעשיית-קונסטרובטיבית אשר לפתחה ורבתה השתדלות, משש כשם שרובע לפתחה של ההסתרות הצניעות, שרישה את זו של הרצל.

סימנה את סימור דפי הימין האחרונים של הרצל בהם דובר על ששה מיליון יהודים שרק למענם אפשיית פקולה ציונית ולא למען פחות מהם, ונסיים כמה שסימור הרצל על היותם הראשון שלאחר כתיבת מדינת היהודים:

היהו וכעני לה. הנה המדינה האין ש הנשמת חזונו של הרצל — לא — שרען האלר מספיק. קיבוץ המכפני של כל הגויות, כיצד — בצדק — אומר האלר — אין כל זכות להסתרות הצניעות הקיימת להיות אונן. על המדינה, באשר אין היא נעולת כלה, באשר היא, וזולת בקיום הגולה כמבצ' נורמאלי.

יתר על כן וממש מאירובוסאלי על בעיית היהודים נוספת עוד בעיית, בעיית-מדינת היהודים, נאצרי דאלס ורוסיצנים היהיסטוריים שצית-מדינת-היהודים יצו על הקצרות המוסאלי של פתרון בעיית היהודים מסודר הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים של הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים וקף התקדם גם בשפת שטריואלית לא לבעיית אהדים ובלה עד אשר לא יועלה שוב כפתרון המוסאלי של הרצלי" (סולס" המון הששיו).

היהו וכעני לה. הנה המדינה האין ש הנשמת חזונו של הרצל — לא — שרען האלר מספיק. קיבוץ המכפני של כל הגויות, כיצד — בצדק — אומר האלר — אין כל זכות להסתרות הצניעות הקיימת להיות אונן. על המדינה, באשר אין היא נעולת כלה, באשר היא, וזולת בקיום הגולה כמבצ' נורמאלי.

יתר על כן וממש מאירובוסאלי על בעיית היהודים נוספת עוד בעיית, בעיית-מדינת היהודים, נאצרי דאלס ורוסיצנים היהיסטוריים שצית-מדינת-היהודים יצו על הקצרות המוסאלי של פתרון בעיית היהודים מסודר הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים של הרצל, וקיימת היתה צית-מדינת-היהודים וקף התקדם גם בשפת שטריואלית לא לבעיית אהדים ובלה עד אשר לא יועלה שוב כפתרון המוסאלי של הרצלי" (סולס" המון הששיו).

הן ביקורת הרצליאנית הואת על מדי- קורת של ישראל היא אם כי שונה לחלוטין מאבי- קורת של האופוזיציה האחרות, כולל האופוזיציה הימנית, הביקורת שלו, אהת קורת של המדינה, שיה ש הוא כותב עליו כיום וקדו